

γλυκοσούτζουκο τό, Κωνπλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. σ ο υ τ ζ ο ύ κ ι.

Γλυκὸ σ ο υ τ ζ ο ύ κ ι, ἥτοι γλύκισμα ἐκ καρύων καὶ μουσταλευριᾶς εἰς σχῆμα ἀλλᾶντος. Συνών. μ ο υ σ τ ο - λ α μ π ά δ α, σ ο υ τ ζ ο ύ κ ι.

γλυκοσουρώνω Π. Βλαστ., Ἀργώ, 76.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. σ ο υ ρ ώ ν ω.

Σβήνω ἀπαλά: Ποίημ.

Μ' ἀβάσκανο, ἀκριμάτιστο γλυκοσουρώνει γύρω τὸ δειλινὸ καὶ ξεχασιᾶς θεράπειο λαγαρίζει.

γλυκόσπαρτος ἐπίθ. Π. Βλαστ., Ἀργώ, 73.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ἐπιθ. σ π α ρ τ ό ς.

Μεταφ., ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου ἡ σπορὰ προκαλεῖ εὐχαρίστησιν: Ποίημ.

Στὶς στέγες πρασινίζαν |
χορτάρι κι ἄνθια ποὺ ἔσπειραν τ' ἀνεμοβρόχια — δῶρο |
τῆς ἀνοιξης γλυκόσπαρτο.

γλυκοσπορίτης ἐπίθ. Πελοπν. Οὐδ. γλυκοσπορίτικο Πελοπν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. σ π ο ρ ί τ η ς.

- 1) Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος συντελεῖ εἰς καλὴν ἢ ἄφθονον σποράν.
- 2) Μεταφ., ἀνὴρ ἀρέσκων εἰς τὰς γυναῖκας ἔνθ' ἄν. Συνών. γ λ υ κ ο π ο ύ τ σ η ς.

γλυκοστάζω Γ. Δροσίν., Ἀγροτ. Ἐπιστ., 149.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. σ τ ά ζ ω.

Ἐκχέω ὑγρὸν εἰς σταγόνας κατὰ τρόπον ἥπιον ἢ εὐχάριστον. Ποίημ.

Ἐνῶ γυρνᾷ ἡ σούβλα ἔς τὴ φωτιά
κι ἀρχίζει τὸ τραγὶ νὰ γλυκοστάζη.

γλυκοσταλάζω Ι. Πολέμ., Κειμήλ., 39.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. σ τ α λ ά ζ ω.

Γ λ υ κ ο σ τ ά ζ ω, τὸ ὅπ. βλ.: Ποίημ.

Θυμᾶσαι; Ἡ νύχτα ἐγλυκοσταλάζε
τὰ δάκρυά της μέσ' ἔς τοὺς κρίνους.

γλυκοστάλαχτος ἐπίθ. Κ. Παλαμ., Τάφ.², 17 Γ. Ξε- νόπ., Πλούσ., 35.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο σ τ α λ ά ζ ω.

Ὁ οἶονεὶ στάζων γλυκύτητα, εὐχαρίστησιν, μεταφ. πάν- τοτε, ἔνθ' ἄν.: Ἦταν στιγμὲς ποὺ ὁ οὐρανὸς τοῦ λογισμοῦ του γέμιζε ἀπ' αὐτὰ τὰ μάτια, σὰν ἀπὸ ἄστρα, ποὺ πότε τρεποῦσαν μὲ σκληρὴς ἀκτῖνες καὶ πότε τὸν χάιδεuan μὲ γλυκοστάλαχτες Γ. Ξενοπ., ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.

Καὶ στοὺς γλυκοστάλαχτους | σκοποὺς σας λίγο λίγο
μιὰν ἀπάνθρωπη ψυχὴ | γροικῶ καὶ ξετυλίγω
Κ. Παλαμ., ἔνθ' ἄν.

γλυκοστάφυλο τό, Μακεδ. (Βογατσ.) Πελοπν. (Ἀράχ. Βούρβουρ. Λάστ. Τριφυλ.) — Βύρων 2,63.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. σ τ α φ ύ λ ι.

Εἶδος σταφυλῆς, τῆς ὁποίας ὁ χυμὸς ἔχει γλυκεῖαν γεῦσιν ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Νά 'χα νερὸ ὅχ τὸν τόπο μου καὶ μὴλ' ὅχ τὴ μη-
λιά μου,

νά 'χα καὶ γλυκοστάφυλο ὅχ τὴν κληματαριά μου
Πελοπν. (Ἀράχ. Βούρβ. Λάστ.)

Σοῦ στέλνω γλυκοστάφυλο κι ἐκεῖνο ξερωγιάζει
Πελοπν. (Τριφυλ.) Ἀντίθ. ξ ι ν ο σ τ ά φ υ λ ο.

γλυκοστενάζω Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², 28.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. σ τ ε ν ά ζ ω.

Στενάζω κατὰ τρόπον ἀπαλὸν καί, ἐνίοτε, εὐχάριστον εἰς τὴν ἀκοήν: Ποίημ.

Σὲ φλογέρες γλυκοστενάζαν
κρυφοὺς πόνους λαλητάδες
ἐνθ' ἄν.

γλυκοστεφανώνω Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 307.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. σ τ ε φ α ν ώ ν ω.

Στεφανώνω μετὰ προσηνείας καὶ γλυκύτητος τρόπων: Ποίημ.

Καὶ μὲ κορών' ἀστραφτερὴ θὰ γλυκοστεφανώνη
τῆς νύχτας ἡ Βασίλισσα τὸ πλάνο τῆς ἀηδόνι
ἐνθ' ἄν.

γλυκόστηθος ἐπίθ. ἐνιαχ. Θηλ. γλυκόστηθη Π. Παπα- χριστοδ., Χαμέν. Κόσμ., 19.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. σ τ ῆ θ ο ς.

Μεταφ., ἐπὶ τῆς μητρὸς, τῆς ὁποίας τὸ στῆθος, ἡ ἀγκάλη παρέχει γλυκύτητα καὶ εὐχαρίστησιν εἰς τὰ τέκνα: Τὰ κορί- τσια τῆς κυρᾶ-Ἀργυρῶς σπούδαζαν κλεισμένα καὶ τώρα λαχταροῦσαν ν' ἀγκαλιάσουν τὴ γλυκόστηθη μαννούλα τους ἔνθ' ἄν.

γλυκοστήνω Σ. Σκίπ., Προσφυγ. Καημ., 87.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. σ τ ῆ ν ω.

Μεταφ., εἰς τὴν φρ. «γλυκοστήνω κουβέντες», γ λ υ κ ο - κ ο υ β ε ν τ ι ά ζ ω, τὸ ὅπ. βλ.: Ποίημ.

Κι ἀφίλητοι ἄν πέθαναν κι ἄν δὲν βρῆκαν
τάφους οἱ ἀγαπημένοι σας λεβέντες,
εἶναι χιλιάδες καὶ μαζὶ τίς νύχτες
ξυπνοῦν καὶ γλυκοστήνουνε κουβέντες
ἐνθ' ἄν.

γλυκοστόλισμα τό, Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 253.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. σ τ ό λ ι σ μ α.

Στολίδι, κομψοτέχνημα: Ποίημ.
Τὴν δυστυχή τὴν Εὐὰ τὴν ξετρελλάνες,
τὸ μόνο αὐτὸ τοῦ Πλάστου γλυκοστόλισμα
ἐνθ' ἄν.

γλυκόστομα τό, Ν. Ἐστ. 18 (1935), 959.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. σ τ ό μ α. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ἡ γλυκεῖα φωνή, ἡ τερπνὴ καὶ εὐχάριστος ὁμιλία: Ποίημ.

Κι ὅσες φλογέρες ἄκουσα καὶ γλυκοστόματα ὅσα
θὰ σὲ τυλίζουν γητευτὲς καὶ θὰ σὲ ταξιδέψουν.

2) Μετων., ὁ ἔχων γλυκεῖαν φωνὴν κτλ. Πβ. β ρ ω μ ό - σ τ ο μ α.

